

Arrest

nr. 285 696 van 6 maart 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. MERTENS
Sint-Janslaan 1
3590 DIEPENBEEK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 september 2022 tot weigering van de afgifte van een visum type D.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 oktober 2022 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 januari 2023.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2023.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. TIMMERS, die loco advocaat M. MERTENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 mei 2022 diende verzoekster een aanvraag in tot afgifte van een visum type D, met het oog op een gezinshereniging met S.S., een Belgisch onderdaan met wie zij stelt te zijn gehuwd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 7 september 2022 de beslissing om verzoeksters visumaanvraag van 23 mei 2022 af te wijzen. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Overwegende dat een visumaanvraag werd ingediend voor [S.N.] [...], van Afghaanse nationaliteit, teneinde haar vermoedelijke echtgenoot [S.S.] [...], van Belgische nationaliteit, in België te vervoegen.

Overwegende dat ter staving van de huwelijksband een niet-gelegaliseerde huwelijksakte werd voorgelegd, afgeleverd door de Afghaanse overheid op 20/10/2019 voor een huwelijk dat voltrokken werd op 12/10/2019.

Overwegende dat krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: WIPR) een buitenlandse akte, om erkend te worden, moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld nodig zijn voor haar echtheid, en moet haar rechtsgeldigheid worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht.

Overwegende dat artikel 21 WIPR de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Overwegende dat de voorgelegde huwelijksakte geen handtekeningen of vingerafdrukken bevat noch van het echtpaar, noch van de getuigen op de daartoe voorziene plaatsen.

Overwegende dat door het ontbreken van deze handtekeningen of vingerafdrukken niet kan gesteld worden dat het echtpaar hun expliciete toestemming zou gegeven hebben tot het voltrekken van het huwelijk.

Overwegende dat hierdoor de authenticiteit van het document niet gevrijwaard is en het bijgevolg ook niet erkend kan worden in België.

Gelet op het bovenstaande werden de voorwaarden voor gezinshereniging niet voldaan, en wordt de visumaanvraag verworpen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Op 5 januari 2023 werd een beschikking opgesteld waarin het volgende werd gesteld:

“De verzoekende partij werd de vraag gesteld of zij een synthesesmemorie wenst neer te leggen. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie niet in kennis heeft gesteld of zij al dan niet een synthesesmemorie wenst neer te leggen. In zijn arrest met nummer 110/2014 van 17 juli 2014 oordeelde het Grondwettelijk Hof dat voormelde termijn van 8 dagen - waarbinnen de griffie in kennis dient te worden gesteld of een synthesesmemorie zal worden ingediend - "geen afbreuk [doet] aan het daadwerkelijke karakter van dat annulatieberoep dat door een vreemdeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is ingesteld". De vreemdeling is er immers "niet (...)toe gehouden zijn synthesesmemorie binnen de termijn van acht dagen op te stellen. Binnen die termijn dient hij, op basis van de inzage in dat dossier en op basis van het onderzoek van de eventuele nota met opmerkingen waarvan hij vóór die inzage een afschrift heeft gekregen, enkel te beslissen of er aanleiding bestaat te repliceren op de tegenpartij. Zoals in B.8.2.4 in herinnering is gebracht, beschikt de auteur van het annulatieberoep, voor het opmaken en het versturen van die repliek in de vorm van een synthesesmemorie, over zeven extra dagen.” (GwH 17 juli 2014, nr. 110/2014).

Het feit dat de advocaat van de verzoekende partij op 4 november 2022 een schrijven aan de Raad overmaakte, doet aan het voorgaande geen afbreuk, aangezien uit dit schrijven niet afgeleid kan worden of verzoekende partij al dan niet een synthesesmemorie wenst neer te leggen.

Met toepassing van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet moet de Raad onverwijld uitspraak doen "waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld".

Verzoekster verzocht op 6 januari 2023 om te worden gehoord.

De advocaat van verzoekster licht, in zijn verzoek om te worden gehoord en ter terechtzitting, toe dat hij op 4 november 2022 wel degelijk een word-document opstelde waarin hij aangaf dat hij een syntheses-

memorie wenste neer te leggen. Hij zet uiteen dat hij gebruik maakt van Dlex om dit word-document te converteren naar een pdf-document, zodat het correct via het JBox-systeem aan de Raad kon worden verzonden. Verzoekster raadsman brengt een stuk aan, uitgaande van de Dlex helpdesk, waarin wordt bevestigd dat er op 4 november 2022 een technisch probleem was door een update van Office, waardoor de inhoud van een word-document bij de conversie naar het PDF-document niet werd opgenomen. Hij geeft aan dat het pdf-document dat op 4 november 2022 door de Raad werd ontvangen door deze systeemfout onvolledig was en de door hem in het word-document opgenomen vermelding dat eerstdaags een syntheseseminarie zou worden neergelegd ontbrak.

Gelet op voorgaande toelichting en het aangebrachte stavingsstuk kan, in casu, worden aangenomen dat verzoekster – die op 9 november 2022 ook effectief een syntheseseminarie neerlegde – tijdig poogde aan te geven dat zij een syntheseseminarie wenste neer te leggen en dat het schrijven dat zij hiertoe aan de Raad richtte onvolledig was ten gevolge van een systeemfout die zij redelijkerwijs niet kon voorzien en vermijden, zodat een situatie van overmacht kan worden weerhouden.

Het in de beschikking van 5 januari 2023 opgenomen standpunt dient dan ook te worden verlaten en het beroep dient te worden onderworpen aan een onderzoek ten gronde.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van de zorgvuldigheidsplicht en van de rechten van verdediging. Zij betoogt dat er tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout en dus van een schending van de materiële motiveringsplicht.

In haar syntheseseminarie stelt zij het volgende:

“Artikel 2 van voornoemde wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit houdt in dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het besluit moet omvatten, maar ook de redenen op grond waarvan het besluit genomen werd. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens ditzelfde artikel de motivering afdoende zijn, dus pertinent en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 41414, RvS 14 februari 20006, nr. 154 954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het desbetreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing is gesteund op volgende motivatie, namelijk dat verzoekster de afgifte van een visum gezinshereniging wordt geweigerd om de enige reden dat de voorgelegde huwelijksakte geen handtekeningen of vingerafdrukken noch van het echtpaar, noch van de getuigen op de daartoe voorziene plaatsen.

Verzoekster betwist deze argumentatie en meent dat er sprake is van een kennelijke vergissing in de beoordeling van de voorliggende stukken.

Verzoekster legt een kleurenkopie van de huwelijksakte tussen partijen afgeleverd door de Afghaanse overheid op 20/10/2019 voor een huwelijk dat voltrokken werd op 12/10/2019 voor, alsook een gelegaliseerde vertaling ervan.

Bij nazicht van voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat er weldegelijk vingerafdrukken aanwezig zijn op de huwelijksakte, zowel van het echtpaar als van de getuigen:

[...]

In de gegeven omstandigheden is het niet duidelijk op basis waarvan de bestreden beslissing genomen is.

Bij nazicht van het administratief dossier, stelt verzoekster vast dat er enkel een zwart-wit scan in zit. Bij de aanvraag werden de originele documenten overhandigd aan de ambassade te Pakistan. Door de ambassade werd dan een scan gemaakt van de originele documenten.

Bij nacht van het administratief dossier stelt verzoekster vast dat er bij het scannen van de akte in Pakistan een slechte kwaliteit van scan gemaakt werd in zwart-wit. Op deze scan zijn niet alle elementen van de huwelijksakte duidelijk zichtbaar. Verzoekster is van oordeel dat er bij het scannen van de huwelijksakte in Pakistan een te lichte scan van de documenten genomen is waardoor de vingerafdrukken niet duidelijk zichtbaar zijn. De scan betreft een zwart-witscan.

De slechte kwaliteit van de scan is tevens zichtbaar aan de foto's van de partner van verzoeker en één van de getuigen. De achtergrond van de foto's is wit. De blauwe achtergrond is bij het scannen weggefallen. Deze blauwe achtergrond is dezelfde kleur blauw als de vingerafdrukken. Het is dus duidelijk dat deze kleur bij het scannen weggefallen is waardoor de vingerafdrukken op de scan van de ambassade niet zichtbaar zijn.

Op de scan die verzoekster thans zelf bijbrengt (in kleur) is duidelijk de blauwe achtergrond van de foto's van haar partner en één van de getuigen te zien. Ook de blauwe vingerafdrukken zijn op deze scan zeer duidelijk zichtbaar. Op deze scan zijn dus wel alle kleuren juist overgenomen.

De vereiste vingerafdrukken zijn dus weldegelijk aangebracht op de huwelijksakte zodat er niet getwijfeld kan worden aan de legaliteit.

Bovendien is de huwelijksakte ook bekrachtigd door de Supreme Court van de Islamitische Republiek van Afghanistan. De nodige stempels en handtekeningen van de rechtbank, de ambtenaar van de burgerlijke stand en de consulaire afdeling zijn ook aanwezig op de huwelijksakte. Hieruit blijkt tevens dat de huwelijksakte geldig is en gelegaliseerd werd.

Dat de aanvaarding van voormelde Afghaanse authentieke akte dus geenszins in strijd is met de regels van de openbare orde (art. 21 WIPR).

De weigeringsbeslissing werd kennelijk onredelijk genomen.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat om de nodige beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt duidelijk dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet kent omdat deze in strijd zijn met de voorliggende stukken.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is aangetoond.

In zoverre verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De bestreden beslissing steunt op het feit dat er geen handtekeningen of vingerafdrukken op de huwelijksakte zouden aangebracht zijn noch van het echtpaar noch van de getuigen.

Artikel 27, § 1, eerste lid van het Wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: het WIPR) bepaalt: "Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21."

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR (en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 op moet worden geoordeeld) de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS, 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

Te dezen is verwerende partij de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een verblijfsvergunning. Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

Verzoekster meent dat het besluit van de verwerende partij om geen geloof te hechten aan de buitenlandse huwelijksakte niet steunt op enig bewijs. Verwerende partij motiveert haar beslissing namelijk door te stellen dat door het ontbreken van de handtekeningen en vingerafdrukken niet kan gesteld worden dat het echtpaar hun expliciete toestemming zou gegeven hebben tot het voltrekken van het huwelijk.

De motivering van de bestreden beslissing is echter manifest onjuist en strookt niet met de stukken.

Verzoekster is van oordeel dat er bij het scannen van de huwelijksakte in Pakistan een te lichte scan van de documenten genomen is waardoor de vingerafdrukken niet zichtbaar zijn. De scan betreft een zwart-witscan waarbij de blauwe kleur van de vingerafdrukken (alsook van de achtergrond van de pasfoto's van de partner en één van de getuigen) is weggevallen.

Op de kleurensan die verzoekster thans bijbrengt, zijn alle vingerafdrukken duidelijk wel zichtbaar.

De motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/7/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurdershandelingen is derhalve geschonden. De bestreden beslissing is bijgevolg niet naar behoren gemotiveerd. Verzoekster kan niet nagaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens.

Het middel dient alsdan gegrond te worden verklaard.

Wat betreft de bevoegdheid van de Raad om kennis te nemen van geschillen met betrekking tot de erkenning van de geldigheid van de buitenlandse akten, meent verzoekster dat artikel 23 WIPR in casu niet van toepassing is.

De Raad dient conform artikel 39/1, §1, tweede lid jo. artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet de wettigheid te beoordelen van de weigering tot afgifte van het visum zodat de Raad kan nagaan of de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van afgifte van het visum afdoende is om verzoekende partij dit visum te weigeren (cf. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552; RvS 4 november 2013, nr. 225.311).

Wat betreft de niet-erkenning van het huwelijk, blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde het huwelijk weigert te erkennen omdat de huwelijksakte geen vingerafdrukken of handtekeningen van het echtpaar of de getuigen bevat zodat het niet kan worden gesteld dat het echtpaar hun expliciete toestemming gegeven zou hebben tot het voltrekken van het huwelijk.

Het is voor verzoekster onduidelijk op welk stuk de gemachtigde zijn beslissing baseert nu er weldegelijk vingerafdrukken zijn aangebracht op de akte. Bij nazicht van het administratief dossier stelt verzoekster echter vast dat er bij het nemen van de scan in Pakistan blijkbaar een te lichte zwart-witscan genomen is waardoor dit geen goede kwaliteit is. Verzoekster is van oordeel dat de vingerafdrukken niet zichtbaar zijn door de slechte kwaliteit van de scan.

Verzoekster brengt thans een zeer duidelijke kleurensan bij waarop het zeer duidelijk zichtbaar is dat er voor alle partijen de vereiste vingerafdrukken geplaatst werden.

Verzoekster toont aan dat de bestreden beslissing om ondeugdelijke motieven steunt.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is gezien uit de voorliggende stukken het tegenovergestelde blijkt.

De motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurdershandelingen is derhalve geschonden.

De bestreden beslissing is bijgevolg niet naar behoren gemotiveerd. Verzoekster kan niet nagaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens.

Het middel dient ontvankelijk en gegrond te worden verklaard."

3.2. Allereerst dient te worden opgemerkt dat verweerder terecht opwerpt dat de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over de rechtsgeldigheid van een beslissing waarbij wordt geweigerd een buitenlandse akte te erkennen. De wetgever heeft in artikel 27, § 1, vierde lid van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht immers uitdrukkelijk gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Dit sluit evenwel niet uit dat de Raad wel bevoegd is om na te gaan of verweerder bij het nemen van de in casu bestreden beslissing tot weigering van de afgifte van een visum type D bepaalde beginselen van behoorlijk bestuur – zoals het uitgaan van correcte feiten – heeft gerespecteerd.

De Raad constateert dat verweerder weigerde om verzoeksters visumaanvraag in te willigen op grond van de vaststelling dat de voorgelegde huwelijksakte op de daartoe voorziene plaatsen geen handtekeningen of vingerafdrukken bevat en dat door het ontbreken van deze handtekeningen of vingerafdrukken niet kan worden gesteld dat de echtgenoten hun expliciete toestemming hebben gegeven tot het voltrekken van het huwelijk. Hij gaf aan dat hierdoor de authenticiteit van de huwelijksakte niet vaststaat.

Verzoekster betwist de correctheid van deze vaststellingen en voert aan dat zij bij het indienen van haar visumaanvraag op de Belgische ambassade in Pakistan een originele huwelijksakte heeft overhandigd. Zij stelt dat medewerkers van de Belgische ambassade een scan hebben gemaakt van de door haar aangebrachte originele documenten en dat bij nazicht van het administratief dossier blijkt dat er van de huwelijksakte slechts een zwart-witscan van slechte kwaliteit werd gemaakt waarop niet alle vermeldingen die zijn terug te vinden op de originele akte zichtbaar zijn.

In de nota met opmerkingen werpt verweerder op dat de huwelijksakte die verzoekster bij haar visumaanvraag heeft voorgelegd niet was voorzien van vingerafdrukken. Hij stelt dat de versie van de huwelijksakte waarop wel vingerafdrukken waarneembaar zijn pas werd voorgelegd in het kader van de beroepsprocedure voor de Raad en dus nadat de bestreden beslissing was genomen. Verweerder meent dan ook dat met dit document geen rekening kan worden gehouden voor de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing.

Er dient te worden vastgesteld dat verweerder niet betwist dat verzoekster bij haar aanvraag tot afgifte van een visum op de Belgische ambassade in Pakistan originele documenten aanbracht en dat het ambassadepersoneel een scan of kopie van de originele huwelijksakte maakte.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt duidelijk dat de zwart-witkopie waarover verweerder in zijn administratief dossier beschikt van minder goede kwaliteit is. Uit een vergelijking van deze zwart-witkopie en de door verzoekster neergelegde kleurenkopie van de huwelijksakte kan worden afgeleid dat wat in deze akte (licht)blauw is niet zichtbaar is op de zwart-witkopie. De kleurenkopie van de huwelijksakte toont tevens aan dat deze akte werd voorzien van vingerafdrukken in lichtblauwe inkt.

Verzoekster kan worden gevolgd waar zij aangeeft dat de zwart-witkopie die verweerder heeft gebruikt geen deugdelijke weergave is van het door haar neergelegde originele document en maakt aannemelijk dat verweerdens vaststelling dat er geen vingerafdrukken op het door haar aangebrachte document staan – wat verweerder ertoe bracht de authenticiteit van dit document in vraag te stellen – het gevolg is van het feit dat hij zich baseerde op een slechte kopie. Verweerdens bewering dat de (kleurenkopie van de) huwelijksakte die werd gevoegd bij het verzoekschrift niet de akte is die initieel werd aangeboden op de Belgische ambassade in Pakistan is daarnaast niet verenigbaar met de vaststelling dat het ambassadepersoneel geen enkele bemerking maakte omtrent deze akte maar daarentegen aangaf dat het neergelegde dossier (a priori) compleet was.

Verzoekster maakt aannemelijk dat de determinerende overweging in de bestreden beslissing dat de *“voorgelegde huwelijksakte geen handtekeningen of vingerafdrukken bevat”* waardoor *“de authenticiteit van het document niet gevrijwaard is”* het gevolg is van de niet deugdelijke verwerking van een door haar aangebracht overtuigingsstuk en niet is gesteund op een correcte feitenvinding.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en van materiële motiveringsplicht wordt aangetoond.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 september 2022 tot weigering van de afgifte van een visum type D wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK